

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1-75 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4- cor.

APARARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL ȘI ȘI TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U, 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14,6.)

„Tu singur ești Iehova!”

(Neemia 9, 6.)

Atotputernicia lui Dumnezeu pe pământ.

„Tu ai făcut... pământul și toate cele de asupra lui.” Documentul cel vechiu al bibliei să începe cu cuvintele: „La început creă Dumnezeu cerul și pământul.” În aceste puține cuvinte este mai mult adevăr și înțelepciune, decât toți învățații și filosofi de mii de ani au scociorit și scris. La multe întrebări, precum să ivesc în duhul și cugetul omului în privința creării, cele de multe ori nu să capătă răspuns indetultitor. Și Iov trebuia să amuțescă odinipară, când îndreptă Dumnezeu întrebarea către el: „Unde erai tu, când eu creai pământul? Spune-mi, de ești atât de înțelept?” Dară luminat prin Duhul lui Dumnezeu a strigat tot acela Iov despre Dumnezeu: „El a spânzurat pământul de nimica!”

Așa dar mult mai înainte, până astronomii ar fi satorit, că pământul nostru este un glob, care ca un balon liber circulează între celelalte planete pe după soare și stă în golul lumii, amărturisit biblia cea vechiă: „D-zeu spânzură pământul de nimica.” La această trebură ca omul cugetător să ajungă la închinăciune și uimire și să strige: „Tu singur ești Iehova!”

Profetul Isaia zice în capitolul 66, 1: „Așa zice Iehova! Cerul este tronul meu, și pământul așternutul

piecioarelor mele.” Acest așternut a Atotputernicului, care El ni l-a dat ca locuință, îl putem noi mai de aproape cunoaște. Pământul este totuși ca ceva portic și grădină de nainte la locuințele cerești ale casei părintești, și într'aceasta încă-i iertat să știe fiu lui Dumnezeu ceva lămurire. Noi nu-i iertat s'o pățim ca bărbatul cel prea piios, dară tot așa de unilateral și mărginit, care când fu întrebat, că oare văzut-a vr'odată căderea Rinului la Schaffhausen, răspunde: „Ferească-mă Dumnezeu, să fac pentru aceea vr'un pas!” Aceasta nu-i vrednic de un fiu al lui Dumnezeu și într'adevăr nu-i spre onoarea lui Dumnezeu. Mai bine e, a cânta cu Spitta:

„Bucurați-vă pământului,
Că-i vrednic de bucurie;
Oh ce mari măriri a pus
Dumnezeul nost pe el!”

Ce Domnul a creat, aceea-i și vrednic de cunoștința și admirarea noastră, de oare-ce Dumnezeu ne-a hotărît pre noi ca să stăpânim pământul. Sfinții bibliei au cântat despre pământ, precum spre pildă David: „A lui Iehova este pământul și plinitatea lui, lumea și cei ce locuiesc într'nsa.” Profetii cei luminați de Dumnezeu îmbracă vorbirile lor în icoanele cele mai grandioase ale naturii, și predicele lui Iisus sunt o învățătură exemplară din imperiul naturii și creaturii. Vestitul naturalist Linne mărturisește: „Eu am privit animalele, plantele, rădăcinând în

pământ, pământul purtat de cercul lumii, în alergarea lui neclătită circulând în jurul soarelui, care mijlocește, și în sfârșit soarele, întorcându-se pe după osia sa, în golul lumii ținut în mișcare oscială. De cine? De Architectul, Țiitorul și Guvernatorul universului. Pre acest Unul, Vecinicul, Nemărginitul și Atotștiitorul Dumnezeu l-am văzut eu cu atențiune ascultând pășind și am fost biruit de uimire."

Așa dar noi nu voim să trecem peste pământ ca niște visători, ci cu ochii deschiși și cu inima înțeleaptă, căreia s'a descoperit Dumnezeu și prin biblia naturei. Dară oare nu-i vrednic de eugetat, că globul pământului să mișcă liber în golul lumii, precum să întoarcă o roată oscilată pe după sine și cum sboară bomba tunului pe după soare? „El spânzură pământul de de nimica!“ Cine ar voi să imiteze aceasta și să spânzure numai pălăria sa de nimica! Deși sboară astăzi și balonurile prin atmosferă, dar ele trebuie umplute cu gas, care le poartă. Și sburătorii fac călătorii lungi peste pământ, dară ei au lipsă de puterea motorului la aceea. Și câți s'au nenorocit și au plătit osteneala și truda lor cu viața! Iar balonul „pământ“ nu l-a ajuns încă nici o nenorocire, nici un carambol cu planetele cele fugătoare și nici o eufundare deși sboară de multe mii de ani. Aceasta-i ceva mare.

Ce ține și mișcă, ce arădică și poartă pământul nostru? Aceasta-i foarte simplu pentru Dumnezeu, dară vrednic de uimit pentru oameni. Creatorul făcu în atotputernicia și înțelepciunea sa trei puteri active, pre cari noi le numim legile naturei, adecă: 1. atragerea masselor, 2. mișcarea atmosferei, 3. constanța puterilor. Cu aceste mijloace simple, cari le aplică Atotputernicul, regulează și conduce El minunata zidire a planetelor și a pământului. Aceste puteri mișcătoare înse iasă din Dumnezeu. Mâna lui este, care face toate, și brațul său ascunde în sine așa puteri active, că

El ține pământul și-l spânzură de nimica.

Globul pământului, pe care noi locuim, nu avea dela început aceea natură și formă de astăzi. „Și fără formă și desert era pământul, și întunerec era preste fața adâncului, și Duchul lui Dumnezeu să purta pe deasupra apei.“ Diferitele pături a scoarței pământului dovedesc, că pământul formează un membru a creării, care fu și creșcu. După legile lui Dumnezeu trebuia să primească masele cele fără de formă cu încetul o formă a globului, asemenea picăturii de rouă în formă rotundă zace pe frunze și flori. După conținut asemănă pământul unui ou. Isoarele fierbinți și munții vulcanici dovedesc aceasta. Acest fapt are o mare însemnătate pentru sfârșitul lumii precum și înnoirea cerului și pământului, ce 2 Petru 3, 10 exemplar deserie. Dară până atunci este pământul locul de locuit și de pregătit a oamenilor pe sama cerului. După ce Dumnezeu chiamă la crearea sa toate în ființă, creă El în urmă pre om ca cununa lucrurilor sale, ca rege și domnitor a pământului. „Umpleți pământul și-l supuneți vouă....“ (Moisi 1, 28.)

Și câte tesaură a pregătit și grămădit bunul Dumnezeu în lăuntru pământului: Fier și metal, cusutor și aramă, argint și aur, și nainte de toate și cărbunii, fără care comerțul și industria, comunicațiunea și prosperitatea nici nu s'ar putea eugeta. În magazinele de cărbuni aflăm tulpine întregi stând în sus a pădurilor întregi cu tot cu frunze și rădăcini grămădit. Acestea ne arată nouă atât îngrijirea părintească a lui Dumnezeu cât și acela fapt, la cari schimbări era pământul nostru supus la începutul desvoltării sale.

Așa dar, pământul e un glob liber mișcător în golul cerului locuit de milioane de ființe și poartă sigilul înțelepciunii, bunătății și iubirii Atotputernicului. „Plin este pământul de bunătatea lui Iehova.“ El este un leagăn, în care omul, făcut după chipul

lui Dumnezeu, să se trezească spre cunoștința de sine și spre închinăciune către Dumnezeu. Pe acest planet fu Fiul lui Dumnezeu întrupat, crucificat și înviat. Deși e pământul cu mult mai mic decât cele mai multe alte planete, dară ca „așternutul picioarelor lui Dumnezeu” stă el cu mulțimi de lumi în jurul tronului Atotputernicului.

În sfârșit voim noi a ne aduce aminte, că pământul nostru are o mișcare dublă. El face calea cea mare în jurul soarelui, care și are îndepărtarea sa enormă de 125 milioane de mile, în 365 zile 5 oare 48 minute 51 secunde. Nici un mecanism de orologiu nu poate ține așa punctual vremea ca globul pământ în călătoria sa în jurul soarelui. Unui tren accelerat iar trebui la aceea 1600 ani și unui glonț de pușcă 100 de ani. Că tu nu ametești și poți sta pe picioare, ai tu de mulțămînt mînei Atotputernicului, care te ține. „În mîna lui este suflarea ta, și în puterea lui toate căile tale.” (Daniel 5, 23.)

Apoi să întoarcă pământul tot la 24 oare în jurul său, prin care devine zi și noapte. Și aceasta-i mare și important. Dacă ar înceta odată întoarcerea osiei pământului și ar fi spre pildă Germania espusă totdeauna soarelui, atunci arșița lui ar nimici toată viața. Pe laturea contrară ar înțepeni toate în ghiață. Iar dacă ar înceta întoarcerea pământului în jurul soarelui, atunci s'ar nimici toată viața pământească, pentru că atunci ar înceta schimbarea anotimpurilor. Prin simpla lege a atragerii masselor implinește Atotputernicul de mii de ani făgăduința sa: „Cât va sta pământul, nu va înceta sămănătura și secerisul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.”

„A lui Iehova este pământul.” Ești și tu al lui? Servesti-ți tu lui, iubești și mărești tu pre făcătorul tău?

„Spre lauda lui suntem noi creați,
Alesți, cu preț răscumpărați,
Ce fericit a-l onora!”

Din. Wgo.

Inima împietrită.

De înfruririle de din afară, de poftele egoistice, ce se trezesc în inimă și de voința liberă a obicinuit inima a se împietri, și încă într'atâta, că îndemnările cele mai bune, sfaturile, rugărilor, ba nici muștrările nu prind în ea.

Foarte periculoasă e această stare și tot omul credincios trebuie să se păzească de ea, pentru că duce sufletul la ruină totală. Cine nainte de toate să iubește mai mult pre sine, acela a obicinuit a cădea în această stare periculoasă. Și aceasta nu-i rar cazul, ci chiar adeseori.

Inse fericit e acela om, care știe a se tăgădui pre sine. Domnul Iisus a și zis, că: „Cine voiește să vie după mine, *tăgăduiască-se pre sine și-și iee crucea și mă urmeze.*” (Ev. Mateiu 16, 24.)

Mulți nu o înțeleg, că ce e aceea tăgăduire de sine și o schimbă cu chinuirea de sine, cu tortura sau baremi cu reținerea.

Dapoi că și în cele două din urmă este ceva tăgăduire de sine, dară nu totdeauna în înțelesul deplin. Din când în când trebuie să ne torturăm, dară nu așa, cum o fac aceia, cari își chinuesc corpurile cu voia. Spre pildă îl lovesc, îl bat, îl taie, cum au obicinuit a o face păgânii. Aceasta nu-i cuviincios nici se ține de viața în temere de Dumnezeu, nici de altcum în acest înțeles. Din contră mărginirea poftele noastre, a pretenziunilor noastre e foarte folositoare.

Exerciarea postului biblic e avantajoasă și disciplina către noi ne ajută nainte în ajungerea scopurilor fericioare.

Dară tăgăduirea de sine stă priuzios mai pe sus decât torturarea. A ne tăgădui pre noi nu atâta însemnează, ca să tragem dela noi vr'o mâncare bună, dorită, sau haine bune, din caz care-va mobile lipsite și așa mai departe, ci atâta însemnează, că noi să fim gata a primi pentru adevăr ori ce vătămare, înjosire dispreț și

suferințe; mai departe aceea, că nu am avea eul nostru propriu nu ne vatămă pre noi aceea, dacă cineva ne vorbește de rău, fie acela frate, ori fie el necredincios, nu resplătim răul, nu ne mâniem, dacă ne rid.

De ne lovește cine-va de o lature, ținem și cealalta, de ne silește a merge cu el o milă, mergem și două; de voiește cineva a ne lua haina, îi dăm și mantaua. Dacă suferim în averea noastră vr'o pagubă din cauza altuia, nu urim pre cauzatorul pagubei; dacă devenim pentru cineva mai săraci, noi ne știm tăgădui pre noi. Nu din putere omenească e aceasta, ci, dela Dumnezeu, care ne face în Domnul Iisus atât de tari. Oh, aceasta-i o stare foarte fericită și dorită!

Și atunci trebuie să ne tăgăduim pre noi, când suntem cu alții la sfătuire și nu suntem într'un înțeles cu ei. Să fim tari pentru pace a îngădui în lucrurile mai mici și atunci, când nu au alții drept în toate. Omul care-i în stare a se tăgădui pre sine își spune părerea, argumentele sale și-i aduce nainte adevăririle sale, dară nu să lasă în dispute și nu să dă la silnicie. Pentru aceea în așa adunare creștină, unde membri sunt în stare a se tăgădui pre sine, locuiește pacea, bucuria și iubirea. Unul nu să scoală asupra altuia și pe lângă ivirea mai multor păreri sunt ei totuși într'o părere prin aceea, că iubesc pre Domnul și unul pre altul.

În adunări, unde nu sunt membri în stare a se tăgădui pre sine, stică inimile cele împietrite înțelegerea și pacea. Că ei nu pot îngădui din ale lor. Dacă ei țin pe cineva sau ceva de rău, aceea-i rău și nu iau în samă, că în inima lor este mult rău.

Să ne învățăm a fi tăgăduitori de sine-ne și să ne silim la aceea, ca să nu se împietrească inimile. Prin primirea zilnică a iubirii, credincioșiei, sincerității, servirii cu bucurie și a cuvântului lui Dumnezeu în inimile noastre vom păzi multe inime de împietrire.

Inima împietrită adeseori ar voi să

se plece sfatului bun, dară nu-i în stare. Astfel de oameni și plâng uneori și să învinuiesc pre ei, dară totuși nu sunt în stare a îngădui din cerbicia lor. Să fim trezi ca să observăm răul deja în germinea sa și să-l stîrpin iute.

Iubești tu pre Mântuitorul tău?

Dacă da, atunci tăgăduiește-te pre tine pentru El cu bucurie învoită, ia-ți sus crucea și îl urmează cu credincioșie...

Din B. H.

Tatălor, mameilor cetiți aceasta; dară și voi soți căsătoriți!

Vilhelm era membrul unei reuniuni creștine de tinărime. Aceasta nu plăcu nici de cum tatălui său. Când era iarăși un tîrg, zise el fiului său acestea:

— Vilhelme, îți dau astăzi 15 mărci (peste 17 cor.), acestia îi poți tu bea sau ai cheltui după plac, dacă-mi făgăduiești, că nu vei mai merge la reuniunea tinărimii.

Ce înfiorător! Chiar tata să face scula diavolului, ca să-și strice copilul. Dară nu i-a reușit.

Tinărul răspunse după scurtă gândire acestea:

— Tată, eu nu vreau să-mi pierd sufletul pe veci pentru cei 15 mărci dela tine, ține-ți de bani!

Aceasta era o hotărîre bună! Dară nu totdeauna a obicinuit a fi așa.

În D., unde sunt minării mari, trăia o văduvă cu mulți copii. Fiul ei cel mai bătrîn fu scăpat dela oaste la rugarea ei, ca să fie sprijinul mamei și fraților săi. Tinărul a corespuns datorinței sale cu credincioșie și câștigul lui de peste săptămână ajungea întreg în mâinile mamei, numai aceea nu-i plăcea ei, că fiul ei fu membrul unei reuniune creștine de tinărime. Ea nu putea suferi pre cei pioși, deși fiul ei nu era încă un om într'adevăr pios. Îi plăcea ei aceea, ce se făcea în reuniune, că aici aflase el prietini buni, dară substanța vieții reuniunii, rădăcina, adică aceea, ca pre Iisus Christos să-l recunoască ca de Dom-

lul și Dumnezeuul său, — încă nu încăpca în ea. A fost un tânăr cu purtare regulată, statornică, care s'a silit la aceea, ca să-și împlinească datorința sa de fiu cu credincioșie, dară nu avea încă experiența mântuirii.

Într'o zi apoi s'a ivit în D. mișcarea beției și ha! hui de sărbătoare. Ca și într'altloc, așa și aici în piață erau multe așa ocațiuni, unde își poate omul lua parte în petrecirile păcătoase.

Duminecă după amiazăzi zise mama către fiul ei acestea:

— Ionică, mergi puținel afară și-ți câștigă puțină petrecere.

— Am eu petrecere mamă, mă duc la reuniune, — răspune tânărul.

După puțină vreme iarăși veni mamă-sa cu îndemnarea:

— Ionică, mai bine mergi afară astăzi și-ți câștigă puțină petrecere.

Tânărul refuză și aceasta imbiere; dară mamă-sa nu lăsă într'atâta treaba. Voia ei e aceea, ca fiul ei să se desfacă de pietate și pentru aceea îl grăi și a treia oară:

— Ionică, împlinește-mi voia, mergi afară și câștigă-ți puțină petrecere.

La aceasta își luă fiul pălăria și ieși afară cu aceste cuvinte:

— Dapoi mamă dacă tu nu mă lași nici de cum în pace, fie voia ta.

Mama își împlini voia. Ionică își făcu petrecerea.

Spune-voi, iubite cetitorule, continuarea și capătul acestei petrecere? O voi istorisi-o pe scurt.

Luni dimineața pela patru oare îl aduseră vre-o câți-va acasă mort de beat, pentru că el prin gustarea petrecerii nu putea singur merge către casă. N'a mai mers la reuniunea tinerimii, deși îl cercetă președintele și îl rugă, să vină; dară el dădu la toate acestea acest răspuns hotărât:

— Eu nu mă mai potrivesc către reuniune.

Mama s'a bucurat de aceasta. Acuma a ieșit într'adevăr din reuniunea cea urită.

Dară bucuria lumii se preface în pelin și aceasta o cunosc și mama în curând. A sosit ziua plătirii din întâia săptămână și el nu dădu banii mamei sale.

— Ionică, unde ți plata? — îl întrebă ea.

— Imi făcui puțină petrecere, — era răspunsul.

Ocărîrea și plângerea n'a folosit nimic, că nici la ziua viitoare de plată nu căpătă mama bani.

La aceasta merse ea la președintele reuniunii și i-a plâns lipsa ei mare. Dară nici președintele nu o putea ajuta, pentru că trebuie să ne purtăm cu răbdare, trebuie să ne rugăm pentru ei și să-i îndemnăm a ieși din lume; deși putu el vorbi cu serioșitate către conștiința mamei, înse pre fiu nu-l mai putu aduce la aceea, ca să-și împlinească datorința.

La plângerea mamei nu mai îndură banii în mâinile lui, ci i-au trimis la mamă-sa. Aceasta o suferi el de vre-o câteva ori, dar apoi dispăru el din aceea parte.

Unde-i mamă fiul tău? Ea nu o știa, dară nu preste mult o știu biata. Într'o zi îi veni vestea, că fiul ei s'a băgat în lucru la o mină, dară fiind beat a căzut în tartar și... muri.

Ionică mergi, și îți fă puțină petrecere...!

Sfârșit înfricoșat și groază fără capăt. A murit... a murit!

Aceasta-i întâmplare din Germania, dară să întâmplă de astea și în Ungaria. Și dacă câte o mamă nu tocmai silește copiii ei la petrecirile lumesti, dară le dă pildă cu aceea, că nici pre sine nu să înfrână dela ele.

La doi domni nu să poate servi și în două țări contraste nu să poate trăi. Sau în împărăția lui Dumnezeu, sau în lume. A se împărți nu să poate. Din bucurie să face pelin.

Dară grijească și soții căsătoriti; mai ales acelea femei, care au bărbați pioși. Ele îi pot opri în rîvna lor, le pot pune piedice, pot răpi umblarea lor curată, cu tot cu modul lor blând,

iubitor de tractare, dară deodată să poate întoarce și apoi vai de amândoi... vai familiei iutregă.

Nu-i bine a se juca cu focul, dară-i infricoșat a glumi cu focul vecinic.

Din B. H.

Nu fura!

„Cel ce a furat să nu mai fure.“ (Efes. 4, 28.)

Foarte singular sună această dojenire a apostolului, mai ales pentru aceea, pentru că era adresată către cei credincioși.

Dapoi doară și credincioșii fură? că apostolul așa serie?

Dară fură! credincioșii, care într'adevăr s'au pocăit, aceia sunt mai nainte gata a da, decât a lua dela cineva ceva pe nedreptate; pentru că ei s'au făcut părtași aceluși simț a lui Christos, care i-a învățat, și neconțent îi învață la adevărata iubire Dumnezească, despre care iarăși aceea este scris, că „nu să poartă cu ne-cuviință.“

Apostolul n'a dojenit pe creștini în aceste cuvinte de furătură pe față, cum au obicinuit a o face mulți din fiii lumii, când nu-i vede cineva în piață sau în duchian, iau banii altuia, culeg vre-o câți-va cucuruzi, sau altceva deasemenea acestora.

Apostolul a dojenit pre creștinii de atunci de un furt mai fin, care furt, cu durere, că și astăzi domnește încă și între credincioși. Dară este că numai între aceia, care poartă numele de creștini, dară nu de Duchul lui Dumnezeu sunt conduși, ci de a lumii, care își află fericirea sa în cele pământești, iar nu în cele cerești.

Astfel de lupi îmbrăcați în piele de miel a fi observat apostolul în tabera cea sfântă și și-a ținut de datorință, a-i face atenți la aceea.

Așa furătură fină comit mulți la vindere sau cumpărare. Vînzătorul nu cugetă, că ce ar ajunge negoțul său, ci cere pentru el așa preț nalt, cât numai să poate stoarce; aceasta-i fu-

rătură fină. Cumpărătorul nu cumpe-nește, că ce ar ajunge aceea, ce el vrea să cumpere, ci să tocmește în mod țigănesc, și mai ales când vede, că vînzătorul e în lipsă și-i silit a da negoțul său așa, cum poate; atunci o scoate dela el într'un preț foarte mic; și aceasta-i furătură fină! Nu ești oare și tu, iubite cetitor, unul dintr'acești furi fini?

Astfel de furătură fină comit mulți dătătorii de lucru, precând își tocmește lucrătorii lor cu ziua, sau și cu anul. Mulți nu caută, ce fel de lucru lucrează ei prin lucrătorii lor, și că acela să-l și plătească, ci să tocmească până la cele din urmă, încât numai pot să-și capete lucrători mai ieftini. (Ei de sigur nu ar lucra pentru atăta!) Și dacă dau lucrătorilor și costul, caută la aceea, că cât de slabă mîncare să le dea, necugetând la aceea, că dacă-i costul bun și lucrătorul poate mai bine lucra (căutați numai la unii oameni cuminte cum o fac. O pildă spune despre nemți: neamțul cunoaște lucrătorul său când trage slămina pe frigare, că cât ajunge el; dacă-i mică fălia de slănină, nici lucrul nu va fi mare. Dară nici nemții nu toți o fac așa.), dară noi trebuie să cugetăm la cuvântul Domnului: „Vrednic este lucrătorul de plata (și de mîncarea) sa.“

Dară după cum să află între dătătorii de lucru astfel de furi fini, tot așa sunt și între lucrători, cari la tocmeală deja le place a stoarce cea mai mare plată, dară după aceea nu să mai îngrijesc de alta, decât să le treacă vremea. Când îi vede gazda, lucră, dară dacă nu-l simțesc în apropiere, atunci lenevesc. Și așa unii se țin de furii cei fini, cari primesc ceea ce nu li se cuvine, tocmai așa, ca și când ar fi furat-o pe de ascuns.

Și după cum să fac furturile fine între dătătorii de lucru și între lucrătorii lor, tot așa și cu adunările și lucrătorii lor, când unul sau celălalt nu corespunde problemei sale.

Fiecare adunare e îndatorată, a se sili cu credincioșie și predarea deplină

a împlini aceea mare poruncă: „Mergeți în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura!” și totodată a se îngriji de sufletele pocăite, ca să se edifice, să crească, cum o spune și psalmistul la Psalm 144, versul 12.

La acest scop sfânt și nobil e de lipsă, ca fiecare membru a adunărilor creștine să dăruiască cu bucurie și voie bună o parte din câștigul său după putință, că oare cât să fie aceea? nu-i hotărît, dară da, aceea-i spus, că Dumnezeu iubește pre dătorul voios. Și că nici un sgârцит, care este idololătru, nu va intra în împărăția lui Dumnezeu. Unde Duchul lui Christos conduce membri, acolo este și dătorul voios, care numai într'aceea să bucură mai bine, dacă poate face ceva pentru cauza împărăției lui Dumnezeu și poate ajuta pre cei lipsiți. Și astfel de membri și adunări au bucurie, fericire, pace deplină și ade-vărată.

Dincontra pânăcând sunt membri adunări, care, deși nu sunt cei mai săraci, înse abea dau anual 10—20 cor. pentru scopul sfânt; când e vorba în adunare despre oarecare colectă, murmură și cârtesc, nu au voie la dare. Dară între unii membri nu este pacea, unirea și iubirea, ci ura și calumnia. Ei să numesc a fi ai lui Christos, dară în inimile lor locuiește diavolul sgârцeniei cu toată acompa-niarea sa.

Astfel de membri și adunări se țin de furii cei fini, cari trăiesc pentru propria lor pagubă și pericol.

Tocmai o așa poziție periculoasă este și acelaia lucrător al evangheliei, pre care l-a pus adunarea și-i dă ocaziunea, ca liber de ocupaciunea sa pământească, numai cu lucrul Dom-nului să se ocupe, fi dă cele de tre-buință (?) pentru susținerea lui și a familiei sale, și el o și primește, pe lângă toate înse, petrece el cu bine mai mult timp în lucrul său, decât într'alui Dumnezeu.

Și aceasta-i tot așa o furătură fină ca și celelalte, ba cu mult mai păcă-tousă, deoarece lucrătorul evangheliei

are să se opună la tot soiul păcatului (și acestuia 2 Tessal. 3, 12.) și să servească altora ca lumină, ca poporul lui Dumnezeu să se trezească spre cunoașterea datorinții sale, și să facă aceasta cu credincioșie. Dară la astfel de lucrători să potrivește cuvântul lui David, care zice: „De vezi un fur ești amic cu el,” și ce spune apostolul Pavel? „Cel ce predici ca să nu furi, tu furi?” și iarăși: „Ei zie, dară nu fac”.

Și câți oameni fură onoarea lui Dumnezeu, însușindu-și-o lor, pre-când ar trebui să lase toată Onoarea Aceluia, care ne ajută, ca în general să facem ceva bun, că din noi nu isvorește nici o scânteia bună!

Încă de multe felii de furi fini am putea aminti mai din toate clasele oamenilor. Dară fie-ne acestea destul spre dojeană, ca să fim trezi și să nu ne amăgim pre noi înșine, ci să înțelegem odată, că toată prefăcătoria este păcat; în ori ce formă de în-văluitoare ar fi dusă în deplinire. Precum spre pildă aceia grădinari, care ca să fie fructele plantelor lor mai iute coapte, precum pepenii, para-disele etc. la sucesc lozele, și astfel le vind pentru un preț mai mare. Și aceasta-i un furt fin ca celelalte, că-i nedreptate, pentru că prin sucirea lozelor acele fructe nu să coc, ci își schimbă numai fața (să pălesc), și aceasta-i înșelăciune.

Și că tot făcătorul de nedreptate va fi alungat dinnaintea feței lui Dumnezeu, oricine ar și fi acela. Pentru aceea dee Domnul poporului său mult mai multă pricepere și lu-mină, ca să luminăm ca fi luminii în întunerecul cel mare.

DIN FĂURIE.

Spurgeon zise odată: Dacă ești tu creștin, atunci ești asemenea unei lampă de oleiu, care, îndată ce nu dă lumină, numai fum și miros rău răs-pândește.

Aceasta-i prea adevărat. Noi cunoaştem amândouă soiurile: creştini luminători şi fumegători. Oare nu sunt creştini fumegători schimositori adevăraţi a creştinismului! La ei sunt toate din părere. Servirea iubirii şi creştinătatea naintea ochilor sunt la ei teritoare, pe cari să pricep. Când îi văd alţii, impart ei şi tractate (scrieri religioase), — ajută în şcoala de Duminecă, fac reguli frumoase, şi să ţin ca oameni de omenie, până-i văd alţii, de cari ei au respect, până sunt în casa de rugăciune, ca să se arate cât de pioşi ei sunt; însă dacă nu-i vede cineva, sau şi dacă-i vede, numai să nu fie de aceia, cari i-ar putea aduce în discredit înaintea adunării, sunt ei cât pot de înrăutăţiţi. Ei au creştinătatea ca un acoperământ a răutăţii lor (1 Pentru 2, 16). — Ei să şi disputează cu cei necredincioşi. Ei şi pot să se arate foarte zeloşi, unde văd o nedreptate — ei nici nu sufer nedreptate în alţii decât numai în sineşi. Cu alţii sunt ei, cum zise Domnul, atât de aspri, că străcură tânţarii, adecă nici puţin nu sufer, dară faţă de ei sunt atât de suferitori, că inghit şi cămilele, — şi în predicare sunt ei mai pre sus ca unii predicatori. Totuşi nu ajung nimica. Ei nu să deosebesc într'adevăr de lume. Ei beau cu ceialalţi dintr'o glajă, şi iau parte la glumile lor cu două înţelesuri, ei au două limbi şi sunt neîncrezibili. Ei mugesc cu oile şi urlă cu lupii. Pentru aceea e unul din această clasă de oameni în stare, a aduce o adunare în oraşul întreg în veste rea. Oamenii zic: „Dacă acela se ţine de adunare, atunci eu nu vreu să mă ţin de ea.“ Şi așa pot ceialalţi membri lucra şi a se ruga, încât numai pot, totuşi nu pot reuşi. (Iosua 7, 5—18.) Creştinul cel fumegător strică aerul şi pune întreaga comunitate în lumină rea.

Dară, laudat fie Dumnezeu! sunt şi așa creştini, cari sunt lămpăşuri luminaătoare de oleiu. Ele răspândesc o lumină plăcută, domestica. Ei nu sunt lumini mari, nu sunt lămpi elec-

trice cu câte o rază de o mie de lumini, nu, ei numai nişte lămpăşuri simple de oleiu. Lumina lor nu luminează departe, dară ea face cerul în care luminează, atât de încrezut şi plăcut; că ne lăsăm bucuos jos, ca să ţinem o oară de conversare şi să gustăm împărtăşirea acestor oameni singulari. Şi preste aceasta a venit câte unul din cei dela întuneric la lumina adevărată. Dumnezeu să binecuvinteze aceste lămpăşuri de oleiu!

Cum să numesc aceşti oameni, şi cine sunt ei? Deci aceştia sunt servitoarele, doicele, cusătoritele noastre, industriaşii, lucrătorii, plugarii noştri simpli, umiliţi, cari merg toate de tot modest şi simplu şi a căror casă totuşi este o colibă a lui Dumnezeu între oameni. Atât de simpli ce sunt ei, totuşi iasă o putere din ei. Cuvântul lor îşi află locul său. Dumnezeu să poate servi de ei, şi când se vor deschide odată cărţile Lui, atunci şi numele lor va fi numit, şi se va spune despre ei, cât de mulţi au condus la dreptate.

* * *

Cât de frumos petrecem noi Dumineca în casa lui Dumnezeu! Abeam aşteptăm, ca aceasta zi sfântă să se apropie, ca să putem merge a ne ruga, a cânta şi a asculta cuvântul lui Dumnezeu! Toate acestea sunt atât de măreţe şi frumoase, şi mai ales dacă suntem trezi spre a asculta şi avem un apetit bun spre a primi sfaturile lui Dumnezeu împărţite prin servii săi. Însă noi ne aducem cu astă cale aminte, că nu toţi credincioşii lui Dumnezeu au aceea ocaziune bună, a auzi cuvântul lui Dumnezeu, vestindu-li-se clar şi lămurit, ci unii au de a merge în alte comune, ca să poată auzi ceva, de oarece la ei abea ajunse o rază a Evangheliei; alţii sunt puţinei, dară ei doresc după laptele cuvântător şi întăritor a lui Dumnezeu a-l auzi mai lămurit explicat, de cât ei o pot auzi sau face la ei. Dară să poate că şi în adunările mai mari, mai însemnate s'au desgustat unii, a auzi pre tot aceia oameni, cu cari

sau delat cu anii îndelungați. Ei ar dori după ceva mai nou, mai proaspăt și fiind că nimene nu le-o întinde, ei, cât ce ajung în adunare sunt biruiți de un element, care le închide ochii, și acela-i somnul. Ei adorm, și nici nu mai știu ce s'a cetit, sau predicat, ei după cum au venit cu vasul inimii lor gol, așa să și întorc.

Noi am cugetat una, și aceea nici nu-i nouitate, de oarece în alte locuri, în orașe mari, între clasele cele mai culte de oameni să face aceasta. Acest cuget e, că cetitorii „Adevărului”, cari sunt năntea noastră respectați, să facă odată o probă, și din predicile cele frumoase, cari ajung în fiecare lună în mâinile iubitorilor noștri cetitori, mai ales unde sunt puțini, dară nici pre cei mulți nu-i strică această propunere, să se cetească câte așa o predică năntea întregii adunări. La aceasta-i iertat cetitorului a mai adăugi ici-colea câte o explicare scurtă, și astfel s'ar face serviciurile Dumnezești mai interesante, că ei ar începe serviciul ca de regulă, ar ceti vr'un text potrivit și după ce s'a rugat, a cerut lumină și putere de sus, cetește aceea predică din foaie, care și-a propus-o, că 'ar fi bună și folositoare pentru sufetele ascultătorilor. Aceasta s'ar putea face baremi odată pe lună, și ce ar fi mai bun și mai plăcut și lui Dumnezeu și predicătorului, mai mulți nu ar închide ochii spre somn dulce în adunare, ei ar asculta cu mai bună plăcere. Aceasta nu-i poruncă, ei numai un sfat bun, și un lucru, care știm, că alții îl fac deja de mult.

* * *

Între soți căsătoriti n'ar trebui să ne băgăm; că până când noi încă suntem ocupați cu încercările împăcării, sunt ei în inimă doară deja una. Din această cauză ne păstrăm câte o epistolă, care câte o femeie întristată sau câte un bărbat amăgit ne-a scris-o. Să pare, ca și când amândouă părți ar fi nedesăvârșite și din când în când suspină unul contra altuia. Ce-i aici de făcut? Mai de grabă

ajungem iarăși la cale, dacă ne hotărăm, a merge pe calea de din jos și dovedim cu atâta mai multă iubire.

Dacă pe lângă toate acestea tipărim următoarea epistolă, atunci e cu dorința, ca bărbații, cari o cetește, să se cerce odată pre sine, că oare nu au femeile lor cauza, a fi întristate și a suspina către Dumnezeu asupra lor. Bărbații n'ar trebui să uite, că ei trebuie să fie cavalerii femeilor lor, a căror putere totdeauna numai spre scut, iar nici când pentru apăsarea lor. Bărbații să-și mai aducă încă aminte aceea, că ei sunt preoții casei lor și îngrijitorii sufletesti a femeilor lor. Vai, când trebuie să se plângă o femeie, că ea pe lângă bărbatul ei a slăbit în creștinătate!

„In Wahrheitszeuge din 18 Maiu,“ („Adevărul“ din August) așa scrie respectiva soră, „am cetit în „Făurie“ despre păcătuirea ușuratică și despre iertare. Această descriere mi-a adus durere de inimă. Bărbatul meu are tocmai acest caracter descris, eu din contră sunt o umoare gingașă, simțitoare, așa că de multe ori mă scald în lacrimi, când era bărbatul meu crud și nemilos către mine. Aceasta să fie creștinătate? Cum să sbărcește aici inima mea la olaltă! Cum m'am amăgit eu, totuși la acest bărbat cu creștinătatea lui! El mi-a făgăduit cele mai bune și mi-a fățărit pe hârtie o creștinătate. Dară când ajunserăm la olaltă, oh ce amăgită eram! Anul întreg nu cetește el o foaie. De cinci ani sunt căsătorită cu acest bărbat. Pre el îl întreesează cel mult gazeta (foaia lumească). Dimineața nu ține nici când rugăciune, seara merg toate numai iute ca mașina. Eu am pierdut deja mult din creștinătatea mea. Când îl iau la întrebare, devine bădăran și zice: El nu-i creștin, el merge numai pentru mine la serviciul dumnezeesc, că de altcum m'ași amări... Din partea pământească e bărbatul meu sârguincios și silitor, pe lângă aceasta nu cheltuește banii în zadar. El vrea să-și cumpere odată o casuță, aceasta-i toată silința lui. Iubiți frați!

Vă puteți gândi, cât de grea e viața pe lângă așa un bărbat. De multe ori sunt de tot desperată și tristă și v'ăși ruga, a-mi da sfat, cum să mă port față de așa un bărbat..."

Vedeți voi bărbați, astfel varsă o femeie inima ei față de altul. Că oare descris-a ea bine icoana bărbatului ei și a ei icoană, nu o știm. Doară o privește Dumnezeu altcum. Dară ori și cum ar fi, bărbatul nu cunoaște, care răspundere poartă pentru viața lăuntrică a femeii sale.

Însă ce să spunem noi sorei noastre? Noi i-am aminti proverbul: „Femeea face pre bărbat.“ Dacă a scos ea afară lătura cea țapănă, pretinzătoare, trebuie să fie cu deosebită prietenie și iubire. Unde să scrie despre bărbat ca despre „acest bărbat“ sau „așa bărbat“, este deja o despărțire mare în cale. Acolo mai este numai o punte, și aceasta este iubirea cea tare și sinceră. Doară ar putea sorei și acest recept ajuta în oarele, când bărbatul e mărăitor, a pune pe limbă o pietricea netedă și a nu o scoate nici de cum din gură, până n'a trecut viforul; cu alte cuvinte: a tăcea cu răbdare. Proverbul zice:

„Foarte rău stă la acea casă,
Unde găina cântă și cocoșul coteo-
rează.“

Altcum trebuie să fie în casă, aceea o vede ficcare; cum ar putea de altcum o femeie gingaș încordată petrece, dacă are să mai trăiască mai cincisprezece sau treizeci și cinci de ani la olaltă cu acela bărbat. Cine să facă începutul spre bine? Fără îndoială acela, care a cunoscut paguba.

Din Wgo.

MISSIONE.

* **Botezuri în Tulca și Sinmiclăuș.**
Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut în maiu 15-lea botez în Tulca, la care s'au botezat 39 suflete în moartea lui Christos, după alor măr-

turisiră prin fratele nostru bătrân Cornea.

Deasemenea a fost botez în Sinmiclăuș în iunie 27-lea, la care s'au botezat 49 suflete la mărturisirea lor prin fr. I. Țirban. La împărțirea cinei Domnului au servit frații Popa Ș., Todinea și Pascu. Atât frați, cât și ascultători și privitori au fost mai din multe comune. Coriști din sinmiclăuș au cântat și am avut mare bucurie.

Domnul să țină noile plante în grădina sa și le crească spre onoarea numelui său.

Trimes de Popa Șandor.

Botez în Magyargorbo. În a doua zi de Rusalii ne-a dat Domnul o mare bucurie precând am avut un botez frumos, la care s'au botezat 18 suflete în prezența unui popor numărös. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. I. Țirban, iar cina Domnului s'a împărțit prin fr. M. Vicaș.

Domnul să ne ajute, ca în viitor să putem tot mai mare seceriș avea, iar plantele cele fragede le întărească prin mila sa.

Trimes de Ioan Waier.

* **Botez în Cincinnati. America.** În ziua de 21 iulie prin ajutorul Domnului a avut loc o bucurie spirituală în adunarea noastră, când 5 suflete, după ce au crezut Evangheliei lui Christos Domnul, s'au botezat în numele Tatălui, al Fiului și sfântului Spirit, mărturisindu-și credința lor în fața unui public frumos.

Actul botezului s'a îndeplinit prin predicatorul din loc R. Igrışan.

Botezații sunt Maria Bojin din Light, com. Temes; Sida Calin din Utvin, com. Temes; Milton Vlad și soția sa din Alcil, com. Arad. Iorga Dronca din Roșia de criș com. Arad.

Domnul Iisus să binecuvinteze aceste 5 suflete și să le ajute, să trăiescă o viață nouă spre gloria și onoarea Regelui regilor. Amin.

Un fost de față.

* **Botezuri în Bonțești și Buteni.** Vineri în 2 August a fost un botez frumos în Bonțești, la care au fost mulți frați adunați din tot jurul precum

și din ardeal, unde s'au botezat 79 suflete rescumpărate prin sângele Domnului în crișul alb de fratele Cornea.

Asemenea a fost Duminecă în 4 august un botez frumos în Buteni unde s'au botezat 65 suflete în canalul Palatin, după ce au depus o mărturisire despre credința lor în Iisus Christos, ca rescumpărătorul lor. Actul botezului s'a îndeplinit prin fratele Cornea. O mare mulțime de popor a privit acest lucru măreț. Muzicanții evangheliei încă au făcut ce au putut spre înfrumășarea lucrului lui Dumnezeu.

Dee bunul Dumnezeu îndurare; ca mulți să se trezească din somnul păcatului spre viață; iar membrii cei noi îi sprijinească El prin Duchul Său, ca să fie spre alui mărire și onoare toată viața și purtarea lor.

Un participant.

LECTIUNI DE DUMINECĂ

2 Timoteiu 3, 15.

Duminecă în 1 Septembrie.

35. Moartea lui Ioan botezătorul.

Marcu 6, 14—29.

Cuvânt de aur: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“ Apocal. 2, 10.

Lecciónea de astăzi ne spune despre moartea ultimului profet a vechiului testament, a unui sfânt a Dumnezeului nostru, a unui martor credincios al adevărului. Ea ne spune, cum fu Ioan botezătorul omorât. Ce sfârșit jalnic și înfricoșat avu acela bărbat, despre care zise Iisus: „Între toți, care s'au născut din femei, nu este mai mare ca Ioan botezătorul!“ Dară această moarte n'a fost nimicire, ci intrare în viața care o are Dumnezeu pentru ai săi în mărirea Sa. Până când lumea, care nu era vrednică de el, îi luă capul, încunună Dumnezeu acest cap: tăiat cu cununa vieții veci-

nice. Naintea lui trăim noi. nu numai în corpul nostru, ci naintea lui trăiește sufletul nostru nemuritor, și-i iertat, să între în bucuria Stăpânului său.

Aici vedem noi: 1 Noaptea adevărului dasupra conștiinței. v. 14—16.) 2 Un păcat tare apucat aruncă în pierzare. (v. 17—20.) 3 Sărbări și petreciuri cu beuturi sunt vremuri potrivite la păcătuit. (v. 21—23.) 4 Nimic nu-i mai înfricoșat, ca ura oamenilor, care nu voesc a părăsi păcatul lor. (v. 24—29.)

Duminecă în 8 Septembrie

36. Trimeterea celor doisprezece.

Marcu 8, 35—10, 15.

Cuvânt de aur: „Cel ce vă primește, mă primește pre mine, și cel ce mă primește, primește pre acela ce m'a trimis pre mine.“ (Mateiu 10, 40.)

Iisus exercită activitatea sa publică în mod întreit. El „învăța“ în sinagogi; „predica“ Evanghelia și „vindeca“ toate boalele. Învățătura lui era de sigur explicarea cuvântului lui Dumnezeu, prin care mișca El nainte cunoștința legii și a profetilor. Predicarea consta din provocarea spre pocăință și spre credință către împărăția sosindă a lui Dumnezeu. El vindeca pre toți, cari îl rugau din credință, de ori-ce boală erau cuprinși. Ce o funcțiune măreață, plină de binecuvântare era aceasta! dară puterea și vremea lui nu să ajungea, a birui tot lucrul. Ignoranța (necunoștința) poporului în lucrurile dumnezeiești era atât de mare, că și dacă ar fi învățat El cu zi cu noapte, încă nu mult ar fi ajuns. Estinderea predicării să putea de El numai într'un loc face, când ar fi trebuit că în tot acela timp să se facă în foarte multe locuri. Și în toate părțile erau bolnavi, care aveau lipsă de vindecare; în tot locul erau demonizați, care erau chinuți de demoni. Atunci se hotărî Iisus a trage și pre învățăceii săi în lucru, ca să-i ajute și poporul să fie binecuvântat prin conlucrarea lor.

Aici vedem noi: 1 Îndurarea cea

mare a gloriosului nostru Învățător. (C. 9, 35—38.) 2 Însărcinarea cea mare a Domnului către învățăceii săi. (C. 10, 1—10.) 3 Corespunderea cea mare a auzitorilor Evangheliei. (vers. 11—15.)

Duminecă în 15 Septembrie.

37. Judecată și îndurare.

Mateiu 11, 20—30.

Cuvânt de aur: „Veniți către mine, toți voi cei osteniți și însărcinați, și Eu vă voi da răspuns.“ Mateiu 11, 28.

În întreaga țară palestina, însă mai ales în Galilea, a învățat, predicat și vindecat Iisus o vreme lungă. El a înzestrat și pre învățăceii săi cu aceiași putere și destoinicie și le-a împărțit aceiași însărcinare, după cum ne-a arătat această lecțiune din urmă. Mai mult era Iisus activ în orașele de lângă marea galileică. Aici a învățat El în toate sinagoge, în tot locul a predicat și a vindecat mulți bolnavi. De oarece și-a făcut Capernaumul ca locuința sa, astfel era El aici mai mult activ, și aici a făcut El multe minuni cu bolnavii. Dară dacă privea El napoi la activitatea sa și privea în jur după rezultatul lor, trebuia să fie dureros întristat și cu serioșitate mănios, că despre căință serioasă, pocăință sinceră și întoarcere adevărată era puțin de observat. Ei auziră cuvântul și le plăceau vindecările, dară rămăseră. așa, cum erau, și trăiau mai departe în viața cea veche a păcatului. Aceasta l'a mișcat pre Domnul Iisus la strigări înfricoșate de vaiu și amenințări grele de judecată, că doară va auzi prin aceasta, cel ce are urechi, și se va pocăi, cui va merge la inimă chibămarea cea plină de iubire și blândeață.

Aici vedem noi: 1 „Vaiu“ cel înfricoșat a Mântuitorului îndurat. (v. 20—24.) 2 Mulțămirea din inimă a Fiului iubit. (v. 25—27.) 3 Chiămarea prietinoasă a Răscumpărătorului glorios. (v. 28—30.)

Duminecă în 22 Septembrie.

38. Săturarea celor cinci mii.

Marcu 6, 30—41.

Cuvânt de aur: „Iar Iisus le-a zis: Eu sunt pâinea vieții.“ Ioan 6, 35.

Cu două săptămâni mai înainte am văzut noi, cum a trimis Domnul Iisus pre învățăceii săi în lucru. Ei să-i ajute Lui și să fie bietului popor lăncezită o binecuvântare. Lecțiunea de astăzi ne arată revenirea apostolilor trimisei. Cum umblă Iisus cu ei și ce face apoi, vom a privi noi acuma la o altă.

Aici vedem noi: 1 Iisus, Învățătorul cel înțelept a școlărilor săi. (vers. 30—34.) 2 Iisus puternicul îngrijitor a poporului. (v. 35—34.)

Duminecă în 29 Septembrie.

39. Gloria împărăției lui Dumnezeu.

Coloseni 1, 9—23.

(Repetire.)

Cuvânt de aur: „Acum s'a făcut mântuirea, tăria și împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Christosului său.“ Apocal. 12, 10.

În capitolul de naintea noastră să aduce naintea ochilor noștri gloria împărăției lui Dumnezeu în colori splendide. Dacă am intrat noi în împărăția lui Dumnezeu, așa că Iisus s'a făcut Regele nostru, atunci putem noi cunoaște voia lui Dumnezeu spre binele nostru, noi căpătăm putere, a umbla naintea Domnului cu vrednicie, noi vom fi fructiferi în fapte bune, noi creștem în cunoștința de Dumnezeu și vom fi tari și mulțămitori. Noi avem și un Parinte în cer, care ne face potrivii spre moștenire în lumină, care ne-a scăpat de sub stăpânirea întunecării și ne-a strămutat în împărăția luminii iubitului său Fiu, prin a cărui sânge noi suntem răscumpărați și avem iertarea păcatelor noastre. Mai înainte eram noi streini și vrăjmași prin faptele noastre cele rele, dară acuma că suntem împăcați prin moartea lui Christos, ne poate El arăta

sfinți, nepătați, ba neprihăniți, numai dacă rămănem înțemeiați și tari în credință și neclătiți ținându-ne de nădejdea Evangheliei. Ce un privilegiu măret, a fi cetățeni în împărăția lui Dumnezeu! Această glorie a împărăției lui Dumnezeu ne-au arătat lecțiunile privitye în pătrarul trecut în diferite moduri și din mai multe puncte de vedere. În scurt voim noi să le lăsam a trece mai odată pe dinaintea privirii noastre.

1. Lecțiunea: „Necredința înrăutățită“ ne-a arătat, cum ne putem închide intrarea la împărăția lui Dumnezeu, dacă adevă în mod înrăutățit și contra științei mai bună prescriem diavolului, ce s'a lucrat și îndeplinit prin Duchul lui Dumnezeu. Așa să comite păcat contra Duchului sfânt, care n'a fi iertat, și apoi trebuie rămas departe de împărăția lui Dumnezeu pe veci. Așa o făcură cărturarii, și cum sunt de Domnul Iisus dojeniti, sunt ei o pildă dojenitoare pentru tot omul. De voim însă a fi cu Iisus într'o legătură strânsă, atunci trebuie să facem după cuvântul și voia lui Dumnezeu.

2. Lecțiunea: „Pilda despre sămănător“ ne-a arătat, cum împărăția lui Dumnezeu prin cuvântul lui Dumnezeu să plantează în inima omului. Deși în multe inime, cari aud cuvântul, nu-i aceasta cu puțință, pentru că mulți sunt așa tari ca calea bătută, și alții suprafaciali, ca o scoartă subțire de pământ pe loc stâncos, și încă alții așa împărțiți ca un pământ cu rădăcini adânci de spini, așa că numai o parte a ascultătorilor primesc cuvântul și aduce fruct, după cum o face pământul bun. Dară unde inima prin lucrarea Duchului sfânt s'a făcut un „pământ bun“, acolo este împărăția lui Dumnezeu cu principiile și silințele ei, acolo și crește fructul cel plăcut a mărturisirii către Domnul și a umblării spre onoarea Lui.

3. Lecțiunea: „Creșterea împărăției lui Dumnezeu“ ne-a arătat, cum creșterea în sine foarte misterios și lin merge. Înaintarea externă să poate

vedea, dară însă-și creșterea merge fără de ori-ce adăugire naintea sa. Așa să desvoltă și împărăția lui Dumnezeu, ca creșterea paului, așa într'o inimă, ca și în întreaga adunare a lui Dumnezeu, de tot conform naturii din începuturi mici, la lățirea mai mare, până la vremea coacerii și în sfârșit secerișul.

4. Lecțiunea: „Pilda despre neghină între grâu“ ne-a arătat împărăția lui Dumnezeu ca o țarină de grâu, care s'a gătit în grijire, s'a sămănat cu grâul cel mai bun, și apoi totuși o mulțime de neghină arătând. Economul are un vrăjmaș rău, care a împrăștiat noaptea neghina printre sămânța cea bună. Așa nu vedem noi deci nici într'un loc împărăția lui Dumnezeu în curățenia sa plănuită, ci în tot locul umplută cu falsificări și caricature ale creștinismului. Dară coacerea duce la seceriș și despărțire. Grâul, fiii împărăției, va fi adunat în mărire, neghina, fiii răutății, va fi aruncată în focul iadului.

5. Lecțiunea: „Valoarea împărăției lui Dumnezeu“ ne-a arătat, cum împărăția lui Dumnezeu de unii ca din părere descoperit, cunoscut și câștigat, pre când alții o află prin căutare singuicioasă. În amândouă cazurile însă să lasă toate, pentru că ea cumpește cu toate și preste toate și în valoarea sa neprețuită pe deplin îndestulează. Deși sunt în aparențele externe a împărăției lui Dumnezeu și valori dubioase, dară numai până la timpul hotărît a deslegerii și despărțirii rămânătoare, care o vor face îngerii, când le va da Domnul însărcinare la aceea.

6. Lecțiunea: „O mare neliniștită și un suflet neliniștit“ ne arată, cum și cetățenii împărăției lui Dumnezeu pot fi aruncați de diferitele furtuni ale vieții încoace și încolo și strigă îngroziți, dară totuși nu au cauză la așa frică și neliniște, pentru că Iisus, Domnul și Regele împărăției, e la ei și cu cuvântul puterii sale poate liniști toate. Dară El nu poate numai stările externe liniști, ci și lăuntru!

unui suflet chinuit îl poate liniști, când poruncește Demonului rău un stai! Numai lui te încrede și toate vor fi liniștite.

7. Lecțiunea: „Cum învie fiica lui Iair“ ne-a arătat, cum și boala, lipsa și moartea, grija, durerea și lacrimile trebuie să fugă, dacă cetățenii împărăției lui Dumnezeu își iau numai sborul lor la Iisus și contra la toate împrejurările în încredere copilărească a rămânea. Și fii și ficele spiritual moarte le poate Iisus învia spre o viață nouă.

8. Lecțiunea: „Cercetarea în Nazaret“ ne-a arătat, cât de important este, a îndrepta ochiul dela păreri și arătările externe la valoarea și puterea lăuntrică. Cetățenii din Nazaret au simțit puterea cuvintelor lui Iisus, dară să împiedicără în originea lui părută, de oare-ce ei îl țineau de fiul lui Iosif și al Mariei. Dela El nu voiau ei să primească adevărul, și astfel ajunseră ei acolo, că încă să și atinseră de El. Așa o pătesc încă mulți oameni, cari judecă împărăția lui Dumnezeu după părerea ei externă și nu după valoarea ei lăuntrică. Ei o lapadă, pentru că se scandalizează de înjosirea ei.

9. Lecțiunea: „Moartea lui Ioan botezătorul“ ne-a arătat, cum o păți naintemergătorul Domnului Iisus, pentru că nu voia să se lase de păcatul mustrat. Nu i-a folosit lui nimic, că asculta bucuos pre Ioan și-i urma în multe lucruri, totuși să făcu ucigașul lui. Petreciuri de sărbători și beuturi, jocuri și veselii sunt soți periculoși ai păcatului, care pot duce la o cădere grea.

10. Lecțiunea: „Trimeterea celor doisprezece“ ne-a arătat, cât s'a silit Iisus, a lăți împărăția lui Dumnezeu. Deși cele de multe ori era o activitate pregătitoare, care o exerciă Iisus și la care însă primii cuvântul cu bucurie, acela fu adus acolo; a cunoaște pre Iisus, iar când a sosit vremea, când

împărăția lui Dumnezeu fu descoperită prin Duchul lui Dumnezeu, putea intra în ea prin pocăință și botez, cum era în ziua de Rusalii cazul la mulți. Și nouă ni iertat a face în numele lui Iisus atât lucru pregătitor cât și introducător, și lucrarea credincioasă o binecuvintează Domnul de multe ori bogat.

11. Lecțiunea: „Judecată și îndurare“ ne-a arătat, cât de rău este, când oamenii să închid luminii și dovedirilor minunate ale împărăției lui Dumnezeu le lasă neconsiderate. Corazin, Betsaida și Capernaumul vor avea a suferi mai grea pedeapsă, de cât Tirul și Sidonul, ba, decât Sodoma, pentru că ei contra luminii cu mult mai luminoasă a cunoștinței au păcătuit, decât aceia păgâni o putură face. Dară sfatul și planul Părintelui va fi împlinit și toți cei osteniți și însăreinați vor primi cu bucurie jugul cel bun a lui Iisus.

12. Lecțiunea: „Săturarea celor cinci mii“ ne-a arătat, cum și în împărăția lui Dumnezeu după lucru trebuie să urmeze odichna, și cum împărțășirea cu Iisus în liniște și singurătate e nelipsită, dacă voim să facem cu prospătate și rezultat lucrul de vie. Deși Iisus e necontentit ostenit, a păstori și pășuna turma, dară învățăceii săi au din când în când lipsă de desprindere. Și dacă ei au să fie, care au să dea de mâncat mulțimii, atunci o pot numai face, dacă ei provisiunile cele puține le aduc Domnului. Iar El hrănește poporul cel mare, pentru că cuvântul lui puternic e în stare a înmulți și cel puțin în mii.

Noi avem un Mântuitor mare, glorios, și într'aceasta zace valoarea cea neprețuită a împărăției vecinice a lui Dumnezeu.

Pentru Duminecă în 6 Octombrie.

40. Iisus umblă pe mare.

Marcu 6, 45—56. Cuvânt de aur:

Matel 14, 27.

DIFERITE.

Cât simțești tu?

Într'un oraș din America s'a întâmplat, că o fetiță, vinzătoare de portocale, avu a trece strada, și trecând ea printre mulțime scăpă corfa cu portocale și le împrăstie. La aceasta s'au găsit apoi copii răi, cari adunând portocalele fugiră cu ele, și biata fetiță rămasă plângând numai cu puține portocale, cari le-au cules oamenii buni și îi le-au dat. S'a adunat într'acelea mulți oameni și-și exprimau compătimirea lor față de paguba fetiței. O damă creștina, care auzi pre un bărbat din apropierea cum să tânguia pentru dauna fetiței, zise: „Câtă durere sâmtești d-ta pentru fetiță?”

„Oh, aceea nu o pot spune,” zis el.

„Totuși, totuși,” zise dama, „eu spre pildă simțesc durere de douăzeci și cinci cenți, pentru dauna fetiței,” scoase banii și-i dădu.

Văzând ceilalți această pildă pătrunzătoare a iubirii simțitoare îi urmară pilda și să făcu o așa colectare, că să plătiră toate portocalele fetiței, astfel nu avu ea nici o pagubă.

Frații noștri din România, cari au avut multe spese cu judecătoria și advocații, au ajuns în urmă în închisoare. Acolo sunt de mai mult de trei luni, și sufer, dară nu numai ei, ci și familiile lor acasă sufer lipsă, că tații lor sunt tocmai în vremea cea mai bună de lucrat și câștigat în închisoare. Și pentru ce aceasta? Pentru că d-lor preoți din comuna lor nu le-a plăcut, că acești oameni nu merg cu ceilalți la joc și băutură, nu umblă după lume și pe calea necinstită, nici la biserică, ci să roagă către Părintele lor întru ascuns, în casă deosebită, și aceasta i-a înfuriat într'atâta, că au mers cu o mulțime de popor, i-a atacat și i-a bătut măr, trăgându-i naintea autorității și după

un lung proces ajunseră — în închisoare.

Pentru acești frați s'a adunat o colecțiune dela așa unii, care au avut o inimă simțitoare către cei întristați și închiși pentru că s'au rugat lui Dumnezeu. Colecta e următoarea: Ioan Alda-Aldești (colecta adunării) cor. 5.60. Vas. Ciuta-Chisindia (adunarea) 2.70. George Susan-Marosso-lymos 4.— Din O-Feldeac prin I. Brinda au dat următorii: I. Brinda 2.— II. Brinda 2.— G. Irhaș 2.— Trai. Filimon 1.— Teo. Babuța 5.— St. Cătana — 30. G. Mogoș 1.— Trif Neamțu 1.— P. Jurjelea 1.— At. Bodia-Bpesta 2.— Nic. Baba-Arabaji, Romania 20.— Ioan Maier-M. Gorbo (adunarea) 14.— Tod. Coșer-Căcărău (adunarea) 19.60.— Geo. Giran-Kalotanadás (adunarea) 6.90.— Adunarea Büteni 39.10— Adunarea-Peleskefalva 10.72.— Hosszuliget-Dem. Mihelle 3.— și Fekete Gyula 2.

Aceștia au simțit până acuma durere și compătimire pentru cei păgubiți. Dară de acuma nainte cari mai voiesc a avea simț de durere, în bani gata, pentru frații noștri suferitori? Domnul să dea acest simț de compătimire încă multor iubitori de adevăr! Alte ajutoruri pentru această cauză primește și cvitează bucuros V. Berbecar, Kőrösbökény Arad m.

Sfaturi bune.

Am primit niște sfaturi, de cari ar fi foarte bine, să facem întrebuintare. Spre pildă cei ce cetesc bibliia, sau dictează cântări, ori că le și cântă, ar fi de dorit, să le spună lămurit și cât să poate a folosi gramatica cea destul de simplă, în care scriem. Iar de merge cineva în alte părți, ar face foarte bine, dacă ar lăsa dialectul acasă, adică cum să vorbește în unele și altele părți, și cât să poate, să vorbească așa, cum și cetește.

Frații sunt rugați — cari au ciasuri — să se lese de căutatul ciasului mai pe toată minuta în serviciu, că cu aceea numai dovedește că nu-i pasă mult

de cele cetite și vorbite. — Surorile sunt rugate, a purta vestminte mai așezate, ca să nu fim siliți, a lua măsura ușii la adunare de pe ele. Foarte bun sfat! Cine vrea să-l urmeze?

Mai odată am recomanda tuturor adunărilor (mai mari, unde să ține de regulă botez), să aibe șatre pentru schimbare la botez și cel puțin 6 îmbrăcăminte anume pentru acest scop făcute.

Trimese de V. Popoviciu.

De aceste sfaturi ar mai innape în foia noastră. N'ar voi care-va, sau și mai mulți dintre frații noștri mai bătrâni și mai pățiți să trimeată sfaturi bune, folositoare?

(Redacția.)

Americanii cei practici.

Americanii fac acuma canalul numit Panama, care taie america centrală și leagă la olaltă Marea atlantică cu Oceanul cel mare. Această alcătuire minunată a tehnicei trebuie să fie gata pe anul 1913. Americanii aplică la acest lucru oriaș numai lucrători reținători (cari nu beau nici un fel de beuturi îmbătătoare). Omul aceea ar erede, că pe lângă așa condițiune nici un om nu s'ar căpăta și pe lângă toate aceste este acolo o mulțime de lucrători din 33,000 de oameni. Aceștia capătă numai apă răcorită cu ghiață ca prospătare. Deși în acela ținut, unde să zidește canalul, e foarte mare căldură, totuși abea să află între lucrători câte un bolnav.

Din „Ne osluggedj el.”

PUBLICĂRI.

Din „Cântările Sionului” a apărut ediția cea nouă, care să poate căpăta în diferite legături, precum în pânză, în piele și în piele aurită. Prețurile sunt:

In pânză legată	Cor. 1.60
Legată în piele	” 2.70
Legată în piele și aurită	” 4.—

Procuratorilor necunoscuți să trimit numai eu rambursă (utanvét), sau pe banii înainte

trimiși. La rambursă să urcă spesele cu 35 fl. la exemplar, care încă aro a purta procuratorului; la banii înainte trimiși trebuie cu 10 fl. de exemplar mai mult trimis pentru spesele postale până la 6 exemplare. Cine procură mai mult de 6 exemplare, nu plătește nimica pentru postă. Revinzătorii capătă după cum procureaza, rabat corespunzător, înse au a plăti și portul postal.

Comandele și banii să se trimeată la adresa: **Weker József** Budapest VII., Hársfa-u. 33.

La trimiterea banilor trebuie totdeauna scris, că pentru ce să trimit: pentru „Adevărul” sau pentru cărți. La banii pentru cărți o de ajuns ascria și numai numărul contului (Számla).

Aceste cărți s'au făcut cu grele spese, deoarece acuma e plata lucrătorilor cu binisor mai mare ca mai înainte, și aceasta a cauzat și rădicarea prețului cărții. Sperăm, că frații vor folosi cât de mulți aceasta carte. Inșă să nu cugete cineva, că această carte ar fi cea cu note; aceea e încă în lucru, de oare-ce ea pretinde cu mult mai multă vreme și nu va fi gata nici pe toamna viitoare.

„Cântările Sionului”, „Inima omului”, „Statistica” ca pentru 1911, biblia și testamente și alte cărți religioase precum și cărți de cântări să pot comanda la: **V. Berbecar** Körösbökény, Arad-m.

Doă creștine tinere ar vrea să se bage în slujbă la căsi creștinești, dacă s'ar găsi loc pentru ele. Adresa e: **Niga Terosca Nagylak Csanád m.**

O soră singură are mulți copii, din cari ar da un flu de 8 ani și o fiică de 12 ani la careva frate, de tot. Să poate ști la **Voștinar Traian Brád.**

Harmonuri

BUNE să pot procura la
V. Berbecar Körösbökény, Arad-m.
 Cereți catalog!

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.